

De la Vatican, 19 iulie 2017

Excelență,

În numele Sfântului Părinte și al meu personal, vă adresez un salut cordial Dumneavoastră, organizatorilor și participanților la cea de-a XXXVIII-a ediție a *Meetingului pentru prietenia între popoare*.

Titlurile *Meetingului* ne invită în fiecare an să medităm asupra unor aspecte ale existenței ei pe care ritmul alert al vieții de zi cu zi le pune adesea între paranteze. Prinși și cum suntem de anxietatea de a da repede pagina, pare că totul alunecă peste noi. Viața se fragmentează și riscă să devină aridă. De asta e important ca uneori să ne oprim și să analizăm marile întrebări care definesc ființa noastră umană și pe care e imposibil să le ignorăm complet.

În acest sens putem citi și tema *Meetingului 2017*: «Recâștigă ceea ce ai moștenit de la părinții tăi, ca să fie al tău» (Goethe, *Faust*). E o invitație ca să ne reînsușim originile din interiorul unei istorii personale. Prea mult timp s-a considerat că moștenirea de la părinții noștri ar fi rămas cu noi ca o comoară pe care era suficient să o păzim ca să păstrăm vie flacăra. Nu a fost așa: focul acela care ardea în pieptul celor care ne-au precedat a scăzut încet încet.

Una din limitele societăților de azi e faptul că are memoria scurtă și că se descotorosește de ea de un bagaj greu și inutil de ceea ce a fost înaintea noastră. Dar asta are niște consecințe grave. Să ne gândim la educație: cum putem spera că putem crește noile generații fără memorie? Și cum ne gândim că am putea construi viitorul fără să luăm poziție în privința istoriei care a generat prezentul nostru? În calitate de creștini nu cultivăm niciun fel de repliere nostalgică asupra unui trecut care nu mai există. Mai degrabă să ne uităm înainte, plini de încredere! Nu avem spațiu de apărut, pentru că iubirea lui Cristos nu cunoaște granițe și nu poate fi trecute. Trăim niște vremuri favorabile pentru o Biserică în ieșire, dar o Biserică plină de memorie, susținută total de vântul Spiritului ca să meargă la întâlnirea cu omul care caută un motiv pentru a trăi. Urmele prezentei ei lui Dumnezeu de-a lungul istoriei lumii sunt nenumărate; totul, de fapt, pornind de la creație, ne vorbește de El. Dumnezeu real și viu a dorit să împărtășească istoria noastră: «Și cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi» (*In 1,14*). Dumnezeu nu este o amintire, ci o prezență, ce trebuie primită mereu, din nou, cum este primit iubitorul de către cea care îl iubește.

Există o boală care îi poate atinge pe ceibotezați și pe care Sfântul Părinte o numește „alzheimer spiritual”: e vorba despre uitarea raportului nostru personal cu Dumnezeu, cea primă iubire care ne-a cucerit atât de mult încât ne-a făcut să devenim ai săi. Dacă devenim niște „lipsiți de memorie” în privința întâlnirii noastre cu Domnul, nu mai suntem siguri de nimic; atunci ne asaltează frica ce blochează fiecare mișcare a noastră. Dacă părăsim portul sigur al legăturii noastre cu Tatăl, devenim pradă a capriciilor și a poftelor clipei, sclavi ai „falselor infinituri”, care promit luna, dar ne lasă dezamăgiți și triștii, în căutarea spasmodică a ceva care să umple golul inimii. Cum putem evita acest „alzheimer spiritual”? Există o singură cale: să actualizăm începuturile, „prima iubire”, care nu este un discurs sau un gând abstract, ci o Persoană. Amintirea recunoscătoare a acestui început asigură elanul necesar pentru a înfrunta provocările mereu noi care pretind răspunsuri la fel de noi, rămânând mereu deschis în fața surprizelor Spiritului care suflă acolo unde vrea.

Cum ajunge la noi marea tradiție a credinței? Cum ajunge azi la noi iubirea lui Isus? Prin viața Bisericii, printr-o multitudine de martori care, de două mii de ani, reînnoiesc vestea evenimentului lui Dumnezeu-cu-noi și ne permit să re trăim experiența începutului, așa cum a fost pentru primii care L-au întâlnit. Și pentru noi «Galileea este locul primei chemări, unde a început totul!», și de asta trebuie să «ne întoarcem acolo, la acel punct incandescent în care Harul lui Dumnezeu m-a atins la începutul drumului. [...], când Isus a trecut pe strada mea, m-a privit cu milostivire, mi-a cerut să îl urmez; [...] să recuperăm amintirea acelui moment în care ochii săi i-au încrucișat pe ai mei» (FRANCISC, *Omilia Vigilei Pascale*, 19 aprilie 2014).

Acea privire ne precedă mereu, așa cum ne amintește sfântul Augustin, vorbind despre Zahar: «A fost privit și atunci a văzut» (*Discursul 174, 4.4*). Nu trebuie să uităm niciodată acest început. Iată ceea ce am moștenit, comoara prețioasă pe care trebuie să o redescoperim în fiecare zi, dacă vrem să fie a noastră. Don Giussani a lăsat o imagine eficientă a acestui angajament pe care nu-l putem părăsi: «În mod natural, cel care ține la copil „îi pune în ghiozdan” ceea ce el însuși a trăit mai bun în viață [...]. Dar, la un moment dat, în mod natural apare în copil, în cel ce era copil, instinctul de a apuca acest ghiozdan de idei și de a-l pune dinaintea ochilor. [...] Trebuie deci să devină *problemă* ceea ce ni s-a spus! Dacă nu devine problemă, acel lucru nu se va maturiza niciodată [...]. Odată adus ghiozdanul dinaintea ochilor, [...] confruntă ceea ce vede înăuntru, adică ceea ce i-a pus în spate tradiția, cu dorințele inimii sale: [...] nevoia de adevăr, de frumos, de bine. [...] Făcând astfel, tânărul își câștigă fizionomia sa de om» (*Riscul educativ*, București 2005, 6-7).

„Să recâștigăm propria moștenire” este un angajament la care Mama Biserică cheamă fiecare generație; și Sfântul Părinte ne invită să nu ne lăsăm speriați de dificultăți și suferințe, care fac parte din drum. Nu ne este îngăduit să privim realitatea de la balcon, nici nu putem rămâne așa ezanți și comod pe divan să vedem lumea care trece prin fața noastră la TV. Doar recâștigând ceea ce este adevărat, frumos, bun, ce ne-a fost încredințat de părinții noștri, vom putea trăi schimbarea de epocă în care ne aflăm ca pe o oportunitate, ca pe o ocazie de a comunica celorlalți oameni bucuria Evangheliei în mod convingător.

De asta, Papa Francisc îi invită pe organizatorii și pe voluntarii *Meetingului* să ne ascuțim privirea ca să putem zări multe semne – mai mult sau mai puțin explicite – ale nevoii de Dumnezeu ca sens ultim al existenței ei, astfel încât să le putem oferi persoanelor un răspuns viu la marile întrebări ale inimii omului. Fie ca și anul acesta, vizitatorii să poată vedea în voi niște martori de încredere ai speranței care nu dezamăgește. Vorbiți-i-le prin întâlniri, prin expoziții, prin spectacole, și, mai ales, vorbiți-i-le cu propria voastră viață.

În timp ce vă cere să vă rugați pentru ministrul Său, Sfințita Sa vă trimite din suflet, Dumneavoastră, Excelență, și tuturor participanților la *Meeting* Binecuvântarea Apostolică dorită.

Vă transmit și urările mele personale și, așa teptând intervenția pe care o voi avea în cadrul zilei de închidere a *Meetingului*, confirm sentimentele mele de mare venerație.

Al Excelenței Dumneavoastră,
Reverend devotat în Domnul
Card. Pietro Parolin
Secretar de Stat

Excelenței Sale Reverend
Mons. Francesco LAMBIASI
Episcop de Rimini
Str. IV Noiembrie, 33
47921 RIMINI